

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

komme en ekstra udskrivning. Og derfor mener jeg også, at der i den kornordning, som skal gennemføres, bør sikres det mindre landbrug det foderkorn, som er en nødvendighed for, at disse brugsstørrelser kan opretholde en normal produktion.

På samme måde som vi i mit parti mener, at en kornlov er nødvendig, er vi enige i, at priserne på de vigtigste landbrugsprodukter, der sælges på hjemmemarkedet, ikke i det kommende år bør stige, selvom eksportpriserne går op. Et prisstop for disse nødvendighedsvarer i forbruget er et meget virksomt middel mod den opadgående prisbevægelse, vi er inde i. Det er faktisk nøglen, der skal lukke op for videregående økonomiske saneringsforanstaltninger. Derfor ser jeg med tilfredshed, at landbrugsministeren har stillet dette forslag — det skulle være sket for nogle måneder siden, så ville meget have været lettere at komme igennem nu.

Lovforslagene enkeltheder kan vi naturligvis bedre drøfte i udvalget, men der er dog i forslaget om hjemmemarkedspriserne et par ting, jeg gerne vil sige lidt om.

I § 1 står der, at landbrugsministeren med tilslutning af landbrugsrådet og de samvirkende husmandsforeninger kan påbyde visse foranstaltninger med hensyn til udførsel af smør og flæsk. En sådan bestemmelse bør ikke opretholdes. Det naturlige ville være, at man her som i andre lignende tilfælde sagde, at ministeren skal søge, ikke tilslutning, men søge „efter forhandling med landbrugsorganisationerne“ eller „efter udtalelse fra landbrugsorganisationerne“ . . . Jeg ville nemlig finde det meget uheldigt, om det skulle blive almindelig praksis, at rigsdagen vedtager love, hvis udførelse i praksis gøres afhængig af, om en eller anden erhvervsorganisation vil give sin tilslutning dertil.

Lovforslaget indeholder jo en bemyndigelse til ministeren til at træffe foranstaltninger med hensyn til udførsel af landbrugsprodukter, således at ministeren bl. a. kan fastsætte, at udførslen kun må foregå gennem dertil af ministeren nedsatte udvalg, men efter lovforslagets udformning bliver ministerens mulighed for at gennemføre denne foranstaltning jo afhængig af, at han kan opnå tilslutning fra landbrugsorganisationerne. En sådan situation kan rigsdagen ikke stille den ansvarlige minister i i forholdet overfor erhvervsorganisationerne. Derfor bør denne bestemmelse ændres.

Vi må også i udvalget have nærmere oplysninger fra ministeren med hensyn til fastlæggelsen af mælkepriserne i byerne, hvilken

indflydelse en forhandling om skummetmælkeprisen vil få på konsummælkeprisen. De sidste dages foreteelser på dette område gør det nødvendigt at få klare retningslinier at holde sig til.

Forslaget om statstilskud til forbrugerpriserne for de meget vigtige livsfornødenheder rugbrød og mælk kan mit parti give sin tilslutning. Vi mener i det radikale venstre, at det ikke ville være rimeligt under de nuværende forhold at lade statstilskuddet til disse vigtige fødemidler falde bort, da følgen vil blive en øjeblikkelig meget betydelig prisstigning.

Landbruget udfører i disse år et dygtigt og fortjenstfuldt arbejde i dansk produktionsliv. Med betydelig mindre arbejdskraft frembringes der nu den samme produktion og med langt mindre forbrug af indkøbte foderstoffer. Med denne indsats i dansk produktionsliv har landbruget ydet et bidrag til forbedring af landets økonomi, som fortjener samfundets fulde anerkendelse.

Jeg kan da slutte med at sige, at for den del af regeringens kriseplan, som vedrører landbrugsministerens område, kan jeg som samlet synspunkt sige, at det radikale venstre stiller sig velvilligt overfor de omhandlede forslag, og vi vil yde vor saglige medvirken for at forbedre forslagene på visse områder og for at opnå et resultat. Jeg tror, det haster med forslagene gennemførelse. Befolkningen venter — og med rette —, at regeringen og rigsdagens partier nu i fællesskab tager ansvaret for den lovgivning, som tiden kræver, og som landet har brug for.

Oluf Pedersen: De forhandlinger i statsministeriet, der er baggrund for de foreliggende 12 lovforslag, skete på et meget virkelighedsfjernt grundlag, idet den højtærede indenrigs- og boligminister ved et møde i Nakskov fremsatte den påstand, at Danmark stod på ruinens rand, og selv den højtærede finansminister hævdede, at det stod så ilde til, at hvis man fulgte retsforbundet og gav valutaen fri, da ville kronen falde på linie med den tyske mark efter den første verdenskrig. Jeg bestrider ikke, at ministre skal sige sandheden, også om den er sørgelig, men det var jo ikke sandheden, og jeg bestrider ingenlunde, at den politik, som de fire gamle partier i fællesskab har ført, har sine fejl, endog store fejl, som gør en ændring nødvendig, men hvorfor dog gøre det værre, end det er? Hvorfor overdrive? Danmarks nettogæld til udlandet var i 1929 ifølge statistisk departements opgørelse 960 mill. kr., målt i guld kroner, og ved nytårs-